

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 64/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. marca 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. J., bytom H., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Advokátska kancelária, H., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní sp. zn. 4 C 1384/91 vedenom na Okresnom súde v Humennom v spojení s konaním sp. zn. 12 Co 386/92 vedenom na Krajskom súde v Košiciach a v spojení s konaním sp. zn. 4 Cdo 58/93 vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. J. o d m i e t a ako návrh podaný oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2003 doručená sťažnosť Ing. J. J., bytom H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Advokátska kancelária, H., ktorou v spojení s podaním z 22. februára 2003 žiadal, aby ústavný súd rozhodol v tomto znení: „1. V konaní 4 C 1384/91 vedenom na Okresnom súde v Humennom v spojení s konaním 12 Co 386/92 vedenom na Krajskom súde v Košiciach a v spojení s konaním 4 Cdo 58/93 vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky bolo porušené ústavné právo na súdnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sťažovateľa Ing. J. J. a právo na spravodlivé rozhodnutie vo veci garantované sťažovateľovi v čl. 6 Dohovoru o základných ľudských právach a slobôd v znení protokolu č. 11, 2. Sťažovateľovi Ing. J. J. sa priznáva finančné zadost'učinenie vo výške 20.000.-Sk“ a „3. konaním Krajského súdu v Košiciach v konaní č. 12 Co 386/92 a následne v konaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 58/93 bolo porušené ústavné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, aby sa moja vec prejedнала v mojej prítomnosti“.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol, že „Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach v konaní 12 Co 386/92-144 zo dňa 19. januára 1993 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu v Humennom č. k. 4 C 1384/91-110 zo dňa 21. júla 1992, ktorý sa stal právoplatným a vykonateľným dňom 24. marca 1993 a ktorým som bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi Technické služby mesta Humenné (...) náhradu škody vo výške 5.012,- Kčs. Najvyšší súd Slovenskej republiky svojím rozhodnutím – Uznesením č. 4 Cdo 58/93 zo dňa 30. júna 1993 moje dovolanie zamietol“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na

také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03).

Pretože napadnuté rozsudky súdu prvého a druhého stupňa nadobudli právoplatnosť 24. marca 1993 a pretože je nepochybné, že aj napadnuté uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorým bolo 30. júna 1993 rozhodnuté o dovolaní sťažovateľa, nadobudlo právoplatnosť v roku 1993 (sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, z ktorej by vyplýval opak), bola predmetná sťažnosť podaná v čase (21. februára 2003), keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v sťažnosti uvedených.

Z tohto dôvodu bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2003